

Sygn. akt VIII U 463/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 grudnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił E. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 7 grudnia 2016 r. uznała ubezpieczoną za zdolną do pracy.

/decyzja – k. 209 akt ZUS/

Ubezpieczona E. W. uznała w/w decyzję za krzywdzącą i w dniu 31 stycznia 2017 r. złożyła odwołanie. W uzasadnieniu wskazała, że jej dotychczasowa niezdolność do pracy nastąpiła na skutek wypadku w drodze do pracy w wyniku, czego w latach 1996 i 1998 ubezpieczona przeszła 2 operacje: odcinka lędźwiowego. Od 1998 r. pobierała rentę z tytułu niezdolności do pracy. W lipcu 2003 r. wnioskodawczyni przeszła trzecią operację kręgosłupa, cały czas jest pod opieką lekarzy.

/odwołanie – k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 2 marca 2017 r. organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, te same argumenty, co w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 3/

Na rozprawie w dniu 7 czerwca 2017 r. wnioskodawczyni poparła odwołanie i wniosła o przekazanie dokumentacji dotyczącej nowych okoliczności do ZUS. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania, nie oponował co do wniosku ubezpieczonej.

/protokół rozprawy z dnia 7 czerwca 2017 r. – 00:03:47 – 00:07:48 – płyta CD – k. 20/

Sąd Okręgowy następujący stan faktyczny:

E. W. urodziła się (...) Ubezpieczona posiada wykształcenie średnie ogólne. Ostatnio pracowała jako urzędniczka.

/bezsporne/

Ubezpieczona w dniu 2 stycznia 1995 r. uległa wypadkowi w drodze do pracy przy pracy i z tego powodu była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem od 9 czerwca 1998 r. do 30 listopada 2016 r.

/karta wypadku – k. 2 akt ZUS, bezsporne/

Ubezpieczona jest uprawniona do emerytury od 30 grudnia 2012 r. tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

/bezsporne/

Do dnia 30 listopada 2016 r. wnioskodawczyni otrzymywała w zbiegu z emeryturą 50% renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy.

/bezsporne/

W dniu 13 września 2016 r. E. W. złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty na dalszy okres.

/wniosek – k. 187 akt ZUS/

Lekarz orzecznik orzeczeniem z dnia 3 października 2016 r. wskazał, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy do 31 października 2019 r. i częściowa niezdolność do pracy pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Lekarz orzecznik rozpoznał u wnioskodawczyni zespół dysfunkcyjno – bólowy lędźwiowy kręgosłupa z częściowym uszkodzeniem nerwu strzałkowego, pourazowy, stan po trzykrotnej operacji kręgosłupa z powodu p.j.m. (...) i bliznowacenia, napadowe migotanie przedsionków w wywiadzie, cukrzycę, nadciśnienie tętnicze.

/orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 191 akt ZUS, opinia lekarska - k. 29 – 30 dokumentacji medycznej/

Sprawa w ramach nadzoru zwierzchniego została przekazana do rozpatrzenia przez komisję lekarską.

/orzeczenie – k. 199 akt ZUS/

Orzeczeniem Komisja Lekarska ZUS z dnia 7 grudnia 2016 r. ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Komisja rozpoznała u badanej zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa, stan po przebyłym urazie kręgosłupa lędźwiowego w 1995 r., przebyte trzykrotne operacje kręgosłupa lędźwiowego w 1996 r., 1998 r. i 2003 r., zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowego lewostronny, bez istotnego ograniczenia sprawności, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę, napadowe migotanie przedsionków w wywiadzie. W badaniu neurologicznym zniesienie obu odruchów skokowych, osłabienie czucia na lewej kończynie dolnej, śladowo słabsze zgięcie grzbietowe lewej stopy, ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowego, schober 2 cm z blizną pooperacyjną w tej okolicy, chód samodzielny, ubiera i rozbiera się samodzielnie.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 201 akt ZUS, opinia lekarska – k. 60 – 62 dokumentacji medycznej/

Sporną decyzją z dnia 20 grudnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił E. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

/decyzja k. 209 akt ZUS/

U wnioskodawczyni rozpoznano przebyte leczenie operacyjne dyskopatii L5/S1 i powikłań z okresowym zespołem bólowym, z objawami częściowego uszkodzenia korzeni lędźwiowych głównie lewego S1 bez jawnych objawów bólowych powikłań korzeniowych. Poza obustronnym zniesieniem odruchów skokowych i zaburzeniami w zakresie lewego korzenia S1 w obecnie przeprowadzonym badaniu neurologicznym wnioskodawczyni zgłasza bólowe objawy wskazujące na drażnienie lewego korzenia S1. Nie jest znana data powstania objawów bólowych. Nie stwierdzono ich w dacie badania przez Lekarza Orzecznika ZUS w dniu 3 października 2016 r. oraz Komisję Lekarską ZUS w dniu 7 grudnia 2016 r. nie opisywano ich w obecnie przedstawionej dokumentacji lekarskiej –Karcie Poradni Neurologicznej – ostatni wpis z dnia 7 września 2016 r. i w Karcie (...) – (ostatni wpis z dnia 13 grudnia 2016 r. – nie opisano objawów). Brak jest więc danych, że w dacie wydania opinii przez Komisję Lekarską ZUS (7.12.2016 r.) i okresie do 61 dni po tej dacie wnioskodawczyni była leczona z powodu bólowych objawów powikłań korzeniowych. Obecnie zgłaszane dolegliwości należy traktować jako nową okoliczność w sprawie. Z tego powodu brak jest więc podstaw do orzekania długotrwałej niezdolności wnioskodawczyni do pracy w dacie badania przez Komisję Lekarską. Ubezpieczona z neurologicznego punktu widzenia jest zdolna do pracy.

/opinia lekarza biegłego z zakresu neurologii J. Z. – k. 9 – 10/

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności w oparciu o powołaną wyżej pisemną opinię biegłego sądowego neurologa. Opinia ta została wydana po zapoznaniu się przez biegłego z pełną dokumentacją lekarską odwołującej oraz po uprzednim zbadaniu wnioskodawczyni, a zatem brak jest podstaw do zasadnego jej kwestionowania. Biegły dokonał rozpoznania jednostek chorobowych występujących u wnioskodawczyni i ocenił je w kontekście zdolności odwołującej do pracy. Przedmiotowa opinia jest jasna, spójna oraz logiczna.

Biegły neurolog uznał, iż wnioskodawczyni jest zdolna do pracy.

Opinia biegłego została doręczona zarówno stronie odwołującej, jak i organowi rentowemu ze zobowiązaniem do ustosunkowania się do nich i złożenia ewentualnych pytań do biegłego. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, ażeby z urzędu podważać wiarygodność i moc dowodową podstawowej pisemnej opinii sporządzonej na użytek niniejszej sprawy przez powołanego biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie jest zasadne.

W myśl art. 3 ust. 3 pkt 8 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2015, poz. 1242, ze zm.), za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z dnia 30 października 2002 r., ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalenia wysokości świadczenia oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016, poz. 887 ze zm.) - art. 17 ust. 1 w/w ustawy.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 w/w ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie jednak z art. 17 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych renta z tytułu niezdolności do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy.

W myśl art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu (...), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się, stosownie do art. 13 ust. 1, stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 w/w ustawy). Ponadto zachowanie zdolności

do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy (art. 13 ust. 4).

W myśl zaś art. 14 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia m.in. daty powstania niezdolności do pracy, trwałości niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy z określonymi okolicznościami dokonuje lekarz orzecznik ZUS, od którego orzeczenia osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS.

Dokonując zaś oceny przewidywanego okresu niezdolności do pracy zarobkowej bierze się pod uwagę przesłanki wynikające z treści § 6 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. nr 273, poz. 2711), czyli charakter i stopień naruszenia sprawności organizmu oraz rokowania odzyskania zdolności do pracy.

Treść powołanych przepisów obliguje do tego, aby niezdolność do pracy rozpatrywać indywidualnie w odniesieniu do konkretnej osoby, przy uwzględnieniu jej stanów chorobowych, wieku, kwalifikacji.

Biegły sądowy z zakresu neurologii po przeprowadzeniu bezpośredniego badania odwołującej oraz zapoznaniu się z jego dokumentacją stwierdził przebyte leczenie operacyjne dyskopatii L5/S1 i powikłań z okresowym zespołem bólowym, z objawami częściowego uszkodzenia korzeni lędźwiowych głównie lewego S1 bez jawnych objawów bólowych powikłań korzeniowych.

Zdaniem biegłego neurologa wnioskodawczyni jest zdolna do pracy.

Sąd uznał, że sporządzona dotychczas opinia biegłego w sposób dostateczny wyjaśniła kwestię istnienia niezdolności do pracy odwołującej. Sąd uznał, że należy oprzeć się na przytoczonej opinii, uznał ją bowiem za kompletną i spójną a tym samym mogącą stanowić podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia. Biegły wnioski opinii oparł na dokumentacji medycznej zgromadzonej w postępowaniu rentowym oraz na badaniu przedmiotowym odwołującej. Z opinii jednoznacznie wynika, iż stan zdrowia odwołującej nie daje podstawy do przyjęcia, że jest ona osobą niezdolną do pracy.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Podkreślić należy w tym miejscu, że przy ocenie biegłych lekarzy Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...)).

Mając zatem na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy w Łodzi na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie uznając je za niezasadne.

Zaś jeśli chodzi o wniosek ubezpieczonej o przekazanie dokumentacji dotyczącej nowych okoliczności dotyczących stanu zdrowia ubezpieczonej do ZUS to Sąd przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. do rozpoznania z uwagi na czasową niedopuszczalność drogi sądowej, albowiem organ rentowy w tym zakresie nie zajął żadnego stanowiska. Należy zauważyć, iż tak sprecyzowane roszczenie, jak w przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem rozpoznania organu rentowego.

Zgodnie z dyspozycją art. 476 §2 k.p.c. w związku z art. 2 k.p.c. przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych dotyczących ubezpieczenia społecznego i kategorii spraw wymienionych w pkt 1-5 § 2 art. 476 k.p.c.

Na obecnym etapie postępowania, wobec braku decyzji organu rentowego w zakresie roszczenia wnioskodawczyni o ponowne przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem z tytułu pogorszenia stanu zdrowia stwierdzonego w opinii biegłego neurologa, zachodzi czasowa niedopuszczalność drogi sądowej, a właściwym do rozpoznania roszczeń pozostaje Zakład Ubezpieczeń Społecznych, od decyzji którego będzie przysługiwać skarżącej prawo wniesienia odwołania do Sądu zgodnie z powołanymi przepisami.

Z uwagi na powyższe tj. na czasową niedopuszczalność drogi sądowej Sąd, na podstawie art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 464 § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt 2 sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu, wypożyczając akta rentowe.

K.K.-W.